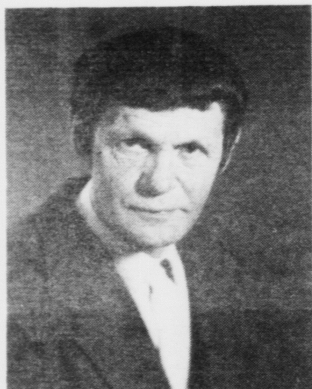

Ein Eysturríkisferð

Í summar var Niels Juel Nolsøe á ferð gjøgnum Eysturriki og fekk hann nógv burtúr. Hann hevur skrivað hugleiðingar um hesa ferð, ið vit fara at prenta í blaðnum hvønn leygardag fram til jóla.

Gistingarhúsið «Pension Klammer»

2. partur

Skógardeyðin

Í Suðurtýsklandi upplivdu vit hetta fyrbrigdi fram við autobananum, sum nú so leingi hevur verið skrivað og tosa um: skógardeyðan. Man hevur hoyrt um hetta, valla trúð, at tað kundi vera so galið, men á ongan hátt ímyndað sær hesa ræðuligu, skakandi sjón. Kilometralong strekki koyrdu vit framvið skógum, sum lógu út til autobanan, har trøini vóru heilt ber.

Tað er dálkingin frá idnaðarøkjunum í Ruhr, óivað, sum er atvoldin í hesum. Men í seinastuni eru menn komnir eftir, at tá hetta syrgiliga fyrbrigdi er so eyðsýnt, serliga í Suðurtýsklandi, so er tað líka so nógv teirru øgiligu bilferðsluni á autobananum fyrri at takka. Tí at her er ferðin óavmarkað, við harav fylgjandi dálking av bilgassi. Tá vit vóru hendaveg fyrri 4 árum síðani, tá vóru tað allanvegin skelti, sum boðaðu frá, at mest loyvda ferð var 130 km. Tey skeltini vóru ikki ný.

Hetta var alt nálaskógur, helst gran. Trøini vildi eg meta at vera 20-25 m høg, og bert í toppinum, einar 3-4 m, vóru nálir. Annars stóðu hesir, fyrr so prýðiligu bular svartir, við naknum greinum, ið tyktust mær at rópa móti himni, í einari tigandi, men tó lemjandi ákæru móti mannaættini og dálkingarverki hennara. Hetta var ein óhugnalig sjón, og man spyr seg sjálfan, um tann tíð man fara at koma, tá tað fœðist eitt ættarlið, sum ikki kemur at uppliva henda náttúrugjvna vakurleika, men bert kemur at siggja fólkaðar, svartar viðarbular, har tær fyrr so prýðiligu skógar stóðu. Kanska verða tað tey, sum koma at taka sær um reiggj, at steðga dálkingini, tá tey siggja tær ræðuligu fylgjurnar, men dómurin yvir tey farnu ættarliðini, sum væl vitandi um, hvat sum hendi, bert fyrri lotuvinnings skuld

lótum alt um seg ganga, verður harður.

Men vit koyra víðari, huglag okkara lætnar aftur, vit koma til Kufstein, eysturrikska býin á markinum til Týskland, og so vóru vit í Tyrol, ella Tirol, sum tað bæði verður nevnt og skrivað her.

Tyrol

Hetta er landsparturin við teimum mongu fjøllunum. Og hvat var Tyrol uttan sini fjøll og fjøllini uttan teirra skógar. Hetta er eisini landsparturin við teimum nógvu togbreytnum til summarturistarnar, skilyftum til vetrarturistarnar, her er sangur og tónleikagleði sum onga aðrastaðni, langtandi gittar- og citartónleikur, jodlan, og her er ein virðismikil bóndamentan har fólk, m.a., hevur listarlig evnir til træskurðararbeiði.

Um skógarin í Tyrol kann sigast, at um 40% av økinum er skógarvøkstur, sum eisini gevur landslagnum sín vakurleika og sitt yndi, men harumframt er skógarrakstur ein týðningarmikil partur av tilverugrundarlagnum hjá fólkinum her.

Bæði tí skógarin eru so týðningarmiklar fyrri vinnuna, og gera Tyrol tiltikið fyrri vakurleika, verður væl ansað eftir teimum, og stór øki eru totalfríðað. Niðan í tey skógarklæddu fjøllini eru gongugøtur lagdar, har ferðamaðurin kann uppliva allan tann frið og vakurleika, sum hann kann ynskja sær, og tá vit, á so ómakaleysan hátt, gjørdur túrin niðan á tindarnar í togbreytini, søu vit niður á hesar gongugøtur, sum snúðu seg gjøgnum skógin, og har fólk til gongu gjørdur henda sama túr.

Longu í rómverjatiðini lá ein skansi, Veldidena, í sunnara enda á

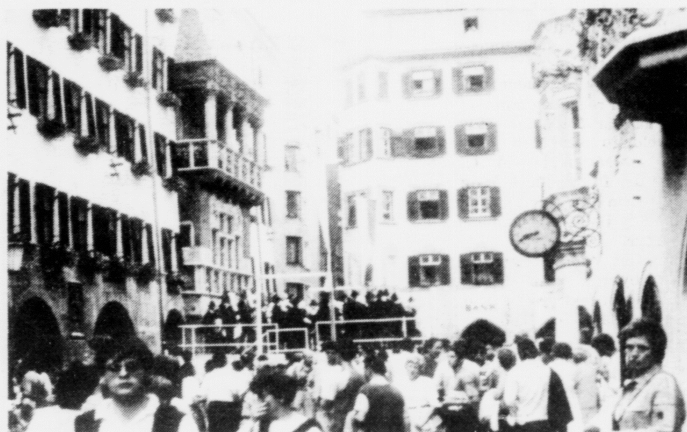
teirri fløtu, har nú Innsbruck liggur, og har eru sera áhugaverdir útgrevstrar. Samanumtikið er nógv at finna aftaná rómverjar allan vegin gjøgnum Eysturriki, frá eystur til vestur. Teir bitu seg fastar, víggjyrd seg her, á sunnaru síðu á Donau og vestur eftir. Nógv kláraði Rom, men teir villmenninir, sum báðu norðanfyri Donau, vóru teimum óvmikið.

Tá Roma fór í søguna, høvdu ymisk fólkasløg valdið her: eysturgotar, janovarar (menn úr Bayern), longobardar, síðan ymsar greivaættir higani úr økinum, til húsið Habsburg í 1276 kom til valdið og skjótt hevði øll tey landaøki, sum samsvara tað Eysturriki, vit kenna í dag, á hondum. Ein grein av Habsburgaættini stýrði, sum hertugar, Tyrol, men í 1668, aftaná at henda

ættargrein doyði út, var stýrið av landspartinum lagt undir stjórna í Wien.

Innsbruck

Komin um markið við Kufstein, koyra vit vestureftir gjøgnum Inn-dalin, og fjøllini byrja at hevja seg til báðar síður. Vit skuldu gjøgnum Innsbruck, fyrri at koma til gistingarhús okkara, hildu eisini at vit høvdu granskað býarkortið nógv væl og kendu vegin, men gakk. Vit upplivdu so einaferð enn, hvussu fyrirkomandi fólk her eru. Eg fór út úr bilinum, við kortinum í hondini, at spyrja ein mann, sum júst var kominn út úr sínum bili, um veg. Hann setti seg beinanvegin inn aftur í bilin, og

Goldenes Dachl